

ἀνακάταλλα ἐπίρρ. Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. παρ' Ἡσυχ. ἀνακατάλλα, τοῦ ὁποίου τὸ ἐρμήνευμα «ἄνοσον κάτω» διορθώνεται «ἄνωθεν κάτω» = ἄνω κάτω. Τὸ λ ἀπεβλήθη κατ' ἀνομ. Πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 71.

Ἀνάκατα, ὁ ἰδ. : Οὕλα τὰ δέγμα μουνὰ ἀπέσ' ἔς σ' ὁσπίτ' ἀνακάταλλα τδείντανε (ὅλα τὰ πράγματά μας μέσα εἰς τὸ σπίτι εὐρίσκονται ἄνω κάτω).

***ἀνακατάλογα** ἐπίρρ. ἀνακατάλογα Ἡπ. ἀνικατάλογα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατάλογος.

Ἐναλλάξ.

ἀνακατάλογος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Οἰτυλ.) ἀνικατάλογος Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάκατα καὶ τοῦ οὐσ. λογῆ. Τὸ ἀνικατάλογος ἔξ ἀφομ. τοῦ ο πρὸς τὸ προηγούμενον α.

Ὁ ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκεείμενος, ἀνάμεικτος ἔνθ' ἄν. : Καιρὸς ἀνακατάλογος (ἄστατος, πότε ἥλιος, πότε ἀέρας, πότε βροχὴ) Γέρμ. Μάν. Λάχανα - πράματα ἀνακατάλογα Μάν. Καρύδια καὶ ἀσκάδια ἀνακατάλογα (ἀσκάδια = ἰσχάδια, σῦκα ξηρὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀνακατεμένος (ἰδ. ἀνακατεύω), ἀνακατερός, ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω).

ἀνακάταρον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. κατάρα.

Τὸ ἄξιον κατάρας πράγμα, τὸ ἐπικατάρατον : Ἄν ποί' ἀτο ἄλλο, ἀνακάταρον νὰ εἶμαι ! (ἂν τὸ κάμω πάλιν κτλ.)

ἀνακάτεμα τό, κοιν. ἀνακάτεμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνεκάτεμα πολλαχ. ἀνεκαρκάτεμα Α.Κρήτ. ἑνεκάτεμα Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατεύω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκαρκατεύω.

Α) Κυριολ. **1)** Ἀνακίνησις, ἀνάδευσις πράγματός τινος κοιν. : Τὸ ρυζόγαλο - τὸ φαεῖ θέλει ἀνακάτεμα γιὰ νὰ μὴ κολλήσῃ κοιν. Συνών. ἀναγύρισμα **1**, ἀνάδεμα (II) **1**, τάρραγμα. **β)** Ἀναζωπύρησις, συνδαύλισμα πυρὸς κοιν. : Ἡ φωτιά θέλει ἀνακάτεμα. Συνών. ἀνακάρωμα **3**. **2)** Τοποθέτησις πραγμάτων ἄνευ τάξεως, διατάραξις τῆς κανονικῆς θέσεως κοιν. : Κάνω καλὸ ἀνακάτεμα ἔς τὴν τράπουλα. Τί ἀνακάτεμα μοῦ 'καμες ἐδῶ μέσα ! Μεγάλ' ἀνεκαρκάτεμα ἐκάμανε ἔς τὰ πράματα, γιατί τὰ θεωρῶ ὅλα ἄνω κάτω Α.Κρήτ. **3)** Ἀνάμειξις πραγμάτων διαφόρων κοιν. : Ἀνακάτεμα σιταριοῦ καὶ κριθαριοῦ - κρασιοῦ καὶ νεροῦ - βουτύρου καὶ λίπους κττ. Συνών. ἀνάγεσμα **1**.

Β) Μεταφ. **1)** Ἀνάμειξις, συμμετοχὴ τινος εἰς ἔργον ἢ ὑπόθεσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Τὸ ἀνακάτεμά του ἔς τὴν κλειριά - ἔς τὸ σκάνταλο - ἔς τὸ φόνο κττ. κοιν. Ντό ἔν' τ' ἐσὸν τ' ἀνακάτεμαν ἔς ἀτὸ τὴν δουλείαν ; (τί εἶναι ἡ ἰδική σου ἀνάμειξις εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ; ἦτοι διατί ἀναμειγνύεσαι κτλ.) Κερασ. **2)** Σχέσις, συγχρωτισμὸς συνήθως ὄχι φιλικὸς πολλαχ. : Τί ἀνακάτεμα μοῦ 'κανες μετὸν δεῖνα ; (διατί ἐδημιούργησες ἐχθρικὰς διαθέσεις ἀναμεταξύ μας ;) Κορινθ. Δὲ θέλω μαζί του - μετέτοιους ἀνθρώπους ἀνακατέματα. **3)** Εἰς τὸν πληθ., ραδιουργίαι, σκάνδαλα πολλαχ. : Φρ. Βάζω ἀνακατέματα (ραδιουργῶ). Συνών. ἀνάβαλμα **3**, ἀναβάλωμα, ἀναγορεῖα **2**. **β)** Πληθ., ἐριδες, φιλονικίαι πολλαχ. Συνών. ἀναγούλα (I) **Β 3**.

Πβ. ἀνακατεμός, ἀνακάτεψι, ἀνακατεψιά, ἀνακατισμός, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσοῦρα.

ἀνακατεμός ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνακατιμός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατεύω.

Ἀνάμειξις ἔνθ' ἄν. : Ἀνακατιμός εἴν' ἰδῶ ἀπὸν νιρὸ καὶ κρασί Αἰτωλ. Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατένω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω μεταπλασθὲν κατὰ τὰ εἰς -ένω.

1) Διακινῶ, ἀνακινῶ : Ἀνακατένω τὸν τραχανᾶ - τὰ φα-σούλια - τὸ φαεῖ. **2)** Διαταράττω τὴν κανονικὴν θέσιν πράγματός τινος : Τί μοῦ ἀνακατένεις τὰ μετάξιμα ;

Πβ. ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνακατουλλεύω, ἀνακατώνω.

ἀνακατερός ἐπίθ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πάτρ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεκατερός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός. Διὰ τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν πβ. ἀγαπητός - ἀγαπητερός, πρόθυμος - προθυμερός κττ.

Ὁ μὴ ἀμιγής, μεικτὸς ἔνθ' ἄν. : Ἀλεύρι - ψωμί ἀνακατερό Ἀρκαδ. Φασόλια καὶ κουνκιά ἀνακατερά Κρήτ. Βούτυρο ἀνακατερό (ἀνάμεικτον μετὰ λίπους) Πλατανιστ. — Λεξ. Δημητρ. Ἀνακατερός χόσρος (σίτος χονδραλεσμένος καὶ ἀνάμεικτος μετὰ γάλακτος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἄνευ γάλακτος. Συνών. τραχανᾶς) Κρήτ. Ἀνεκατερό ἔννημα (σίτος ἀνάμεικτος μετὰ κριθῆς κτλ.) Ἀπύρανθ. Κουβέρτα ἀνεκατερὴ (ποικίλη εἰς τὸν χρωματισμὸν) αὐτόθ. Γάλα ἀνακατερό μετὰ πρόβειο Κάρυστ. Κριθάρι ἀνακατερό μετὰ σῖταρι Κρήτ. Τραχανᾶς ἀνακατερός μετὰ χυλοπίτιες Μεσσ. Γῆδια ἀνακατερά (ἀρσενικά καὶ θηλυκά μαζί) αὐτόθ. Δὲν ἔν' χάσ' κο ἀλεύρι, ἔναι ἀνεκατερό (χάσ' κο = χάσιμο, καθαρὸν ἐκ σίτου, ἀλεύρι = ἀλεύρι) Τήν. Συνών. ἀνακατεμένος (ἰδ. ἀνακατεύω **Α 5**), ἀνακατευτός, ἀνάκατος, ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω), ἀνακατωτός.

***ἀνακατευτής** ὁ, ἀνεκαρκατευτής Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατεύω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκαρκατεύω.

Ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἀνερευνᾷ καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ πράγματα κεκρυμμένα : Τοῦ δόλου τὸν ἀνεκαρκατευτὴ ποῦ τὸ βρῆκε ! (δόλου = διαβόλου). Ἐβγήκ' ἡ κόρη σου μὲ ἀνεκαρκατεύτρα, ἀπὸν δὲ δορεῖς νὰ φυλάξῃς πράμα καὶ νὰ μὴ δὸ βρῇ !

ἀνακατευτός ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεκατευτός Ἴων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατεύω.

1) Ὁ μὴ ἀμιγής, ἀνάμεικτος Ἴων. (Σμύρν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατερός. **2)** Μεταφ. δύστροπος, ἰδιότροπος Πελοπν. (Μάν.) : Ἀνθρώπος ἀνακατευτός. Συνών. μίζερος, στριμμένος (ἰδ. στρίβω). Πβ. ἄγγιαχτος **4**, ἄγγιχτος **4**.

ἀνακάτευτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀνακάτιφτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) κ.ά. ἀνεκάτευτος Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατευτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. **2 α**.

1) Ὁ μὴ ἀνακινήθεις, ὁ μὴ ἀναδευθεῖς σύνθηθ. : Φαεῖ ἀνακάτευτο. Ζάχαρι ἀνακάτευτη (ἢ μὴ ἀναδευθεῖσα πρὸς διάλυσιν). **2)** Αὐτὸς ποῦ δὲν ἀνεμείχθη μετὰ ἄλλας οὐσίας, ἀμιγής, καθαρὸς σύνθηθ. : Λάδι ἀνακάτεφτο σύνθηθ. Ἀλεύρι ἀνακάτιφτον Ζαγόρ. κ.ά. Ἀντίθ. ἀνακατερός, ἀνακατευτός **1**. **3)** Μεταφ. αὐτὸς ποῦ δὲν ἀνεμείχθη εἰς ὑπόθεσιν τινα πολλαχ. : Εἶμαι ἀνακάτευτος ἔς αὐτὴ τὴ δουλειά - τὴν ὑπόθεσι κττ. Συνών. ἀνακάτωτος.

